

EIN VINUR FARIN

Minningarorð um

Tað kom mær dátt við, at Páll ikki var millum okkum meira. Bert fímti ára gamal slóknaði hesin maður, ið øll kendu sum ein sera fyrikomandi mann. Altíð hjálpsamur og siðiligur.

Páll var kendur av nógvum, og hann kendi sjálvur nógv fólki persónliga. Kortini hevði hann lyndi at stongja seg inni í sær sjálvum. Bert fá fingur loyvi at koma inn til innastu tankar hansara.

Kortini hevði hann nógur serlig evnir at fanga tað skemtiliga í hendingum, og dugdi sum fáur at siga frá á ein livandi hátt. Ein frægd at hoyra.

Persónliga kom eg at kenna Páll fyrri umleið 20 árum síðani. Eg má siga, at í hesi 20 árin varð vinarbandið okkara millum knýtt fastari sum árinu gingi.

Páll var ein ógvuliga stillfóru maður. Hann gjørdi lítið um seg, tó hann gekk uppí alt tað sum rørdist í samfelagnum. Um slík viðurskiftir skiftu vit oftani orð um.

Hann var av tí áskoðan, at vit máttu hava eitt opið samfelag, har skeivleikar ikki vórðu krøv- aðir burtur. Hann gekk tíðskil nóg uppí tað sum júst Oyggjatiðindi bar fram í blaðnum. Eg veit at vit ikki vóru samdir í øllum, men í høvudsheitum tók hann undir við, og stíðjaði okkara skrivning.

Ein av røðarunum í Betesta greiddi frá, at Páll plagdi at klippa út ymiskt hann helt hava áhuga í bløðunum. Millum hetta tilfar vóru eisini skriftstøð.

Tað er mín áskoðan at Páll var ein trúgvandi maður. Hetta er ikki nakað sum kann sigast um hann, um ein ikki kendi hann ógvuliga væl. Tær ferðirnar vit skiftu orð um trúarlívið skilti eg, at tað sum Páll hevði fingið í barlast frá foreldrum sínum hevði fylgt honum upp gjøgnum alt vaksnamannalívið.

Hóast Páll kundi hava sínar meiningar, so setti hann ongantið spjaldur á fólk. Eg havi ongantið hoyrt hann tosa niðursetandi um nakran persón. Tá hann hevðið at nokrum, so var tað generelt um eina hugsjón, stýrisskipanir, um trúarlívið og um tann politikk sum varð førður.

Sum handilsmaður var Páll at meta sum ein av teimum dugnaligastu vit eiga. Hann byrjaði í smáum, og eftir at hava fingið sær hollan kunneleika á skrivstovnu hjá Kjölbó, á Gjaldstovuni og á Sýsluskivstovuni.

Í fleiri ár var rannan um virksemi hansara úti í Víkunum, har hann í sera trongum umstøðum setti sær fyrri at byggja ein handil upp frá botninum av. Tokki hansara til motorar og súkkulur var tann neistin sum skuldi til, tá hann skuldi velja hvat virksemi hansara skuldi fevna um.

Uttan stórvegis hjálp - aðra enn hana hann fekk frá foreldrunum, bardi hann seg upp til at hava tann størsta súkkulu handil í landinum. Hetta byrjaði tá hann fekk møguleikan at keypa sær eitt grundtøki við Nølsøypáls gøtu.

Hann sá møguleikarnar í nógvum ferðslu, so handilsliga kom virksemi hansara at liggja væl fyrri. Hann skipaði tað soleiðis, at hann sjálvur hevði íbúð omaná handilinum. Hetta var eisini neyðugt, tí hann oftani hevði drúgvur arbeiðsdagar. Tað var ikki óvanligt at ringja til Páll nærum á nátt, og hann sat framvegis í handilinum.

Páll gekk sostatt nógv uppí handilin - óivað ov nógv. Menniskjan kann sum kunnugt tola nógv, men áhaldandi stríð setir síni spor - eisini á tey sterkastu.

Hann fylgdi væl við innflutninginum av súkkulm, samanbar við aðrar hann kappaðist við um marknaðin. Tá ið uppgjørt varð kundi hann altíð siga, at hjá honum hilnaðist væl. Men tað var tað

Páll Torbjørn Thomsen

ikkí so nógvir aðrir sum kundu siga. Og eg fari eisini at pástanda at fáir aðrir offra seg so nógv fyrri sínum lívsverki.

Kortini haldi eg at hetta stríð hansara, kostaði honum heilsuna, hóast hann fekk sær annað at triva í. Páll var t.d. ein kendur og sera góður borðtennisspælari. Eitt skifti var hann formaður í Klaksvíkar Borðtennisfelag, skipaði fyrri tiltøkum á Norðoyastevnu hesari ítróttini til frama.

Sum árinu gingi fór hann burtur úr kappingunum, men sleppti ongantið hesari ítróttini heilt. Hann var vanliga at siggja til venjar og hevði eisini eitt borðtennisborð í heiminum. Hetta varð ikki so lítið brúkt.

Páll var ein sera íðin sjálvlærður myndamaður. Eitt hav av myndum liggja eftir hann, sum hann við sínum serliga hegni fekk so góðar, at sjálvst útlerðir myndamenn ikki kundu gjørt honum hetta eftir. Alla úterð til hetta ítriv átti hann eisini, og framkallaði allar myndirnar sjálvur.

Eitt fyra mannaferð hevði Páll liggjandi við bryggjuna, niðanfyrri handilin; hann elskaði at fara út í fjørðin góðveðurss dagar at seta gørn. Hetta gav manga góðan bitan heim til mammuna, Jonhild, sum hann var knýttur serliga nógv at.

Hóast Páll hevði bygd sær sjálvum eini stór hús, so hevði hann fyrri vana - nærum hvønn einasta dag, at koyra heim í Víkarnar, heim til mammuna og pápan, at fáa ein góðan bita. Var Páll av eini ella aðrari orsök ikki í Víkunum, so sást Jonhild fara um Sandin, at vera um sonin, at hjálpa honum sum frægest, hóast komin til ellisár.

Og eg veit, at Páll var sera glaður og takksamur. Ein skilir væl hetta serliga tilknýti, tí Páll, sum var einasti sonur, var eisini tann einasti sum eftir var í Klaksvík av systkinum. Anna og Tove fluttu til Havnar og Kára fór til Danmarkar at búgva. Hini systkini vóru tó dúglig at vitja foreldur síni. Páll var altíð fróður í huga tá øll systkini vóru savnaði í barnaheiminum í senn.

Men tað kundi ikki koma uppá tal, at Páll flutti. Hann hevur altíð verið glaður fyrri at búa í Klaksvík. Býurin varð hansara vøggja; og hann bleiv eisini hansara grøv.

Nú Páll var borin til sítt síðsta hvíldarstað, var ein av teimum seks berarunum, elskaði sonur

hansara, John William. Og elskaða dóttur hansara, Heidi, gekk tey tungu sporini aftaná kistuni, saman við Jonhild, John og børnum teirra.

Sjálvst um børnini hjá Páll bæði búðu í Danmark, hevði hann dagliga samband við tey. Hann var so at siga í Danmark á hvørjum ári og vitjaði. Og oftani var Jonhild við honum, so eisini hon hevði møguleika at siggja ommubørnini vaksa upp. Í Danmark kundu tey jú eisini stokka inn á gólv við hjá systirini og dóttirini, Káru við familju.

Páll fylgdi við í øllum sum børn hansara gjørdi. Og hann hjálpti teimum í allar mátar. Hvørja ferð vit báðir koma at tosa um børnini, var tað sum um Páll lyftist upp. Tað var skilligt at hann longdist eftir børnunum. Men hann hevði góðkent, at lagnan hevði borið tað so í bandi, at børnini vóru í Danmark. Hann royndi so at fáa tað besta burtur úr.

Tá John William einaferð var farin til Amerika, visti hann ikki av at pápi hansara hevði teknað eina trygging fyrri hann. Hetta er besta prógv fyrri, at Páll fylgdi við í øllum og vildi børnum sínum tað besta.

Hann elskaði børn síni og visti ikki alt tað góða hann skuldi gera fyrri tey. Um teimum manglaði nakað, so syrgdi Páll fyrri at tey fingi tað. Jú, Páll var ein góður pápi, ein góður sonur, beiggi, og ein góður vinur.

Seinastu ferð mær untist at tosa við Páll var nýggjárssáftan. Hann var tá í ógvuliga góðum lag. Prátið kom inn á tíðina fyrri jól og millum jóla og nýggjár, sum var sera strævin fyrri hann. Nógv var tá at gera í handlinum. Men nú kundi hann umsíður fáa hvíld. At hann fann hvílu í ævinleikanum ein lítlan mánaða aftaná kom mær ógvuliga dátt við.

Eg vildi líkasum ikki trúgva at Páll var deyður, tá hesi sorgarboð komu mær fyrri oyrað. Hvussu mangan høvdu vit báðir ikki sitið heima hjá mær og práta um framtíðina, tá hann av og á var í Havnini og vitjaði systurnar her og familjur teirra.

Hetta var ringt at góðtaka, men hetta er tann vegurin vit øll skulu - summi fyrr onnur aftaná. Lagnan spyr ikki eftir aldri. Skal eg gera stóðuna upp hjá Páll, so hevði hann nátt tað sum hann allarmest tráðaði eftir. Verk hansara á fólum var fullgjørt. Hann hevði útintt tað hann sum ungur maður hevði sett sær fyrri. Hann hevði havt eitt gott lív hóast myrkur og mótgang.

Páll untist at hava eini góð stillfór foreldur, systkin sum stuðlaðu honum og sum hann var góður við. Og so átti hann tvær perlu í børnunum, og sum hann visti vóru komin væl undan, so tey óttaleys kunnu fara inn í vaksnamannalív.

Má Harrin styrkja tykkum í svára missi tykkara.

Tað er at vóna at familjan á onkran hátt fær fært lívsverkið hjá Páll viðari.

Til familjuna og serstakliga foreldrini, sum offraði seg so nógv fyrri soninum, fari eg at biðja um, at tit finna troyst í hesu sváru sorg tykkara.

Til seinast fari eg at enda við tí skriftstaðnum sum stóð uttaná gravarsálmunum, og sum stendur í Jóh. 11:25:

Jesus segði við hann: »Eg eri uppreisnin og lívið, tann, ið trýr á Meg, skal líva, um hann so doyri.«

Hvíl í friði vinur mín. Eg takki tær fyrri tíðina vit kendust.

Friður veri við minninum um Páll Thomsen.

Dan